

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Obo/7/2019
Identifikačné číslo spisu: 1098899285
Dátum vydania rozhodnutia: 24.06.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Miroslava Janečková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1098899285.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miroslavy Janečkovej a členiek senátu JUDr. Jany Hullovej a JUDr. Ivicy Čelkovej, v konkurznej veci úpadcu DANUBIAPRINT, a.s., „v konkurze“, Medená 22, Bratislava, IČO: 35 686 791, s ustanoveným správcom konkurznej podstaty Mgr. Petrom Zvarom, Obchodná 2, Bratislava, o schválení konečnej správy o speňažení majetku z konkurznej podstaty a o vyúčtovaní odmeny a výdavkov správcov, na odvolanie bývalých správcov D.. D. H., J. G. XXX, T. a D.. P. P., R. X/I., T. proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 4K/247/1998-1604 z 5. septembra 2018, takto

rozhodol:

Uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 4K/247/1998-1604 z 5. septembra 2018 z r u š u j e a v e c v r a c i a súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Odôvodnenie

1 Napadnutým uznesením č. k. 4K/247/1998-1604 z 5. septembra 2018 Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „súd prvej inštancie“ ako aj „konkurzný súd“) schválil konečnú správu o speňažení majetku z konkurznej podstaty úpadcu DANUBIAPRINT, a.s. „v konkurze“, Bratislava (ďalej aj „úpadca“) a vyúčtovanie odmeny a výdavkov správcu konkurznej podstaty, doručenú osobným podaním zo dňa 13. apríla 2017 v znení jej úpravy prednesenej na pojednávaní dňa 13. júna 2018, námietky predchádzajúcich správcov D.. D. H., D.. P. P. a veriteľa OZETA NEO, a.s. Topoľčany, zamietol. D.. P. P. uložil povinnosť vrátiť do konkurznej podstaty na účet správcu úpadcu Mgr. Petra Zvaru sumu 30.000 € do troch dní od právoplatnosti uznesenia o schválení konečnej správy a napokon D.. D. H. uložil povinnosť vrátiť do konkurznej podstaty na účet správcu úpadcu Mgr. Petra Zvaru sumu 92.616,75 € do troch dní od právoplatnosti uznesenia o schválení konečnej správy.

2 V odôvodnení uznesenia súd prvej inštancie s poukazom na osobitosti tohto konkurzného konania, ktorý prebieha viac ako 20 rokov, v ktorom poradí druhý správca (D.. F. správcovskú činnosť fakticky nevykonával) bol odsúdený za spreneveru, a v ktorom ani jeden z predchádzajúcich správcov ku dňu zániku funkcie a ustanovenia nového správcu nepredložil súdu správu o priebehu výkonu funkcie, príjmov a výdavkoch konkurzu a rovnako nebolo súdu ku dňu zániku funkcie jednotlivých správcov predložené vyčíslenie výdavkov správcu ani vyčíslenie nároku na odmenu správcu, konštatoval, že akceptoval postup správcu - predkladateľa konečnej správy, ktorý prevzal údaje o príjmoch a

výdavkoch predchádzajúcich správcov z existujúcich správ a z účtovných dokladov, ktoré mu boli odovzdané alebo ktoré dohľadal v správcomskom spise. So zreteľom na uvedené neakceptoval námietky D.. D. H. (námietateľ 1/) a D.. P. P. (námietateľ 2/) o nekorektnosti či neprehľadnosti konečnej správy. Vyslovil názor, že nesú svoj podiel zodpovednosti na stave účtovníctva, z ktorého predkladateľ vychádzal. Súd prvej inštancie neakceptoval ani námietky OZETA NEO, a.s. (námietateľa 3/), týkajúce sa nehospodárnosti výdavkov vynaložených na ekonomické poradenstvo v rokoch 2006 - 2007 v sume 25.278,17 €, ďalej za právne služby v sume 8.498,57 €, či zápočtu vo vzťahu k úveru v Tatra banke. V súvislosti s uvedenými námietkami uviedol, že nie je ojedinelé, že sa advokát nechá v prebiehajúcich sporoch zastúpiť iným advokátom a rovnako je to i v ekonomickej oblasti, navyše ak ide o konkurz takého subjektu akým je úpadca. Dal za pravdu námietateľovi 3/, že treba sledovať hospodárnosť takéhoto postupu. Konštatoval však, že námietateľ 3/ tieto svoje námietky naznačil, ale ničím nedokladoval. Poukázal na to, že ani nenámietal, že by tieto náklady neboli správcom vynaložené. S ohľadom na stav účtovnej dokumentácie, charakter služby, jej trvanie, výšku plnenia, súd nepovažoval tieto vynaložené prostriedky za neprimeraný náklad. V súvislosti s námietkami týkajúcimi sa určenia výšky odmien jednotlivých správcov vyslovil názor, že v prípade viacerých správcov nemožno požiadavku tých, ktorí nespeňazovali majetok úpadcu odmietnuť s tým, že u nich sa nedá odmena určiť. Poukázal pritom na ustanovenie § 9 vyhl. č. 493/1991 Zb. (ďalej aj „vyhláška“). Poukázal na to, že správca do výpočtu základu odmeny zo speňaženia zahrnul len tie položky, ktoré mohol preskúmať a ustálil sumu 11.191.494,57 €. Ďalej uviedol, že do výpočtu základu odmeny zo sumy určenej na uspokojenie veriteľov, ktorá bola získaná pri výkone funkcie správcu nezahrnul z dôvodu absencie účtovníctva, čo malo za následok, že nemohol určiť v akom rozsahu výdavky (náklady) súvisia s príjmami (výnosmi) získanými počas prevádzkovania podniku a pri jeho správe za obdobie výkonu funkcie správcov D.. H., O.. E. a D.. P. do 31. decembra 2006. Odmenu jednotlivých správcov podľa § 7 vyhlášky vypočítal pre D.. H. (základ 331.947.901,- Sk) sumou 182.346,64 €, D.. P. (základ 2.402.001,- Sk) sumou 12.789,62 € a Mgr. Zvaru (základ 2.805.060,18 Sk) sumou 14.795,49 €, spolu 209.932,75 €. Pri určení podielu konkurznej odmeny v zmysle § 9 vyhlášky zohľadnil len obdobie výkonu funkcie správcu D.. H. 40 mesiacov, D.. P. 68 mesiacov a JUDr. Zvaru 78 mesiacov, teda spolu 186 mesiacov. Potom odmenu vypočítanú podľa § 7 vyhl. č. 493/1991 Zb. prepočítal na 1 mesiac výkonu funkcie t. j. 1.128,67 €. Vychádzajúc z uvedeného potom podiel výkonu funkcie na celkovej dobe 186 mesiacov predstavuje u D.. H. 21,5%, D.. P. 36,56% a Mgr. Zvaru 41,94%. D.. H. priznal odmenu v sume 1.544.664,44 € (zo sumy 1.637.281,19 € celkovo mu priznanej zálohovo odpočítaná suma 92.616,75 €, ktorú predstavuje súčet odmien D.. P. a Mgr. Zvaru), D.. P. v sume 40.887,55 € a Mgr. Zvarovi 51.729,20 €. Súd prvej inštancie neakceptoval ani ďalšiu námietku námietateľa 1/, že sumu 1.637.281,19 €, celkovo zálohovo priznanú, je nutné považovať za vec rozhodnutú, vytvárajúcu procesnú prekážku na jej prehodnotenie. Súd prvej inštancie pritom poukázal na to, že súhlas na vyplatenie zálohy na odmenu správcu sa doručuje výlučne správcovi a nie je proti nemu prípustné odvolanie, v samotnom opatrení súd odmenu správcu neurčuje, nie je rozhodnutím o určení výšky odmeny a nie je preto prekážkou, pre ktorú by súd nemohol výšku odmeny D.. H. určiť. Naopak zdôraznil, že výška odmeny, bez ohľadu na jej zálohové vyplatenie, musí byť obsahom konečnej správy, ktorá je predmetom schvaľovania konkurzným súdom. Nakoľko výška zálohy na odmenu D.. H., ako správcu, prevyšuje sumu priznanej mu odmeny, uzavrel, že bolo potrebné rozhodnúť o uložení povinnosti D.. H. sumu 92.616,75 € vrátiť do podstaty. Nakoľko mal konkurzný súd za preukázané, že čiastku 30.000 € vyňal D.. P. z podstaty bez opatrenia, či iného rozhodnutia súdu a z nej poukázal čiastku 20.000 € D.. H. a 10.000 € sebe, uložil D.. P. povinnosť vrátiť túto sumu do podstaty. Vychádzajúc z uvedeného, považoval konkurzný súd dôvody obsiahnuté v námietkach za nie dané a preto ich zamietol. Nakoľko úpadca a ani ostatní konkurzní veritelia v zákonom stanovenej lehote ďalšie námietky nepodalí, konkurzný súd postupujúc podľa § 29 ods. 4 zák. č. 328/1991 Zb. konečnú správu o speňažovaní majetku z podstaty, ako aj odmenu a výdavky tak, ako boli predložené správcom konkurznej podstaty v znení jej neskoršej úpravy schválil.

3 Proti výroku tohto uznesenia, ktorým bola D.. P. P. uložená povinnosť vrátiť do konkurznej podstaty na účet Petra Zvaru, správcu úpadcu, sumu 30.000 € do troch dní od právoplatnosti uznesenia o schválení konečnej správy, podal D.. P. odvolanie, navrhujúc uznesenie v tejto časti zrušiť resp. zmeniť tak, že D.. P. P. nie je povinný vrátiť do konkurznej podstaty nič. Odvolanie odôvodnil ustanoveniami §§

365 ods. 1 písm. d/, f/ a h/ CSP. Za nesprávny označil právny záver súdu prvej inštancie o vzniku jeho údajnej povinnosti vrátiť do konkurznej podstaty úpadcu sumu 30.000 €, nakoľko ako v tom čase činný správca úpadcu vyplatil zálohu (preddavok) na odmenu správcu v súlade so zákonom o konkurze a vyrovnaní (ďalej aj „ZKV“), keďže tento zákon žiadnym spôsobom nezakazoval správcom vyplatiť zálohy (preddavky) na odmenu správcu, ktorá bude následne povinne zúčtovaná v konečnej správe. Poukázal na § 31 ods. 1 písm. f/ a ods. 6 písm. a/ ZKV, z ktorého vyplýva, že v priebehu konkurzného konania možno uspokojiť kedykoľvek pohľadávky proti podstate, medzi ktoré podľa zákona patria výdavky aj odmena správcu. Výslovil názor, že ZKV nepodmieňuje poukázanie zálohy (preddavku) na odmenu správcu z účtu úpadcu vydaním opatrenia konkurzného súdu. ZKV takýto postup v priebehu konkurzu pod podmienkou následného riadneho zúčtovania v konečnej správe nevyklučuje a ani nezakazuje. Uviedol, že sumu 20.000 € ako zálohu na odmenu výkonu funkcie správcu poukázal D.. H. na základe jeho riadneho zúčtovania jemu, ako v tom čase správcovi, s vedomím, že uvedená záloha (preddavok) mu bude v konečnom dôsledku zúčtovaná riadne v konečnej správe. So zreteľom na uvedené uzavrel, že povinnosť vrátiť čiastku 20.000 € do konkurznej podstaty úpadcu nemala byť predmetom vracania jeho osobou, ale prípadne osobou, ktorá toto plnenie obdržala a prípadne nezúčtovala na základe schválenej alebo neschválenej konečnej správy. Poukázal na to, že má v konečnom dôsledku dostať na odmene správcu podstatne viac ako má vrátiť do konkurznej podstaty.

4 Proti tomuto uzneseniu podal odvolanie aj D.. D. H., navrhujúc ho v celom rozsahu zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Odvolanie odôvodnil ustanovením § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP. Za nepravdivé označil tvrdenie súdu prvej inštancie, že ani jeden z predchádzajúcich správcov ku dňu zániku funkcie a ustanovenia nového správcu nepredložil súdu správu o priebehu výkonu funkcie, príjmov a výdavkoch konkurzu. Uviedol, že po odvolaní z funkcie správcu konkurznej podstaty vyhotovil správu o speňažovaní majetku úpadcu za obdobie od 11. mája 1999 do 16. decembra 2002 a túto dňa 5. februára 2003 doručil súdu. Poukázal na to, že sa uvedená správa nachádza v konkurznom spise a je prílohou konečnej správy predloženej Mgr. Petrom Zvarom. Predložená správa obsahuje informácie o priebehu konkurzu, príjmov a výdavkoch konkurzu a vyčíslenie nároku na odmenu správcu. Poukázal ďalej na to, že odvolateľ počas výkonu funkcie správcu konkurznej podstaty predkladal súdu informácie o priebehu speňažovania a súd vo svojich opatreniach, ktorými priznal odvolateľovi nároky na vyplatenie predbežnej odmeny, konštatoval výšku speňaženia majetku konkurznej podstaty. Súd v čase vydávania opatrení mal teda za preukázané, že k speňaženiu konkurznej podstaty v príslušnej výške skutočne došlo. Ďalej uviedol, že zároveň odovzdal O.. H. E. všetky dokumenty týkajúce sa konkurzného konania vrátane účtovnej dokumentácie. Vyjadril nesúhlas s tvrdením správcu úpadcu Mgr. Petra Zvara a súdu, že nesie svoj podiel zodpovednosti na stave účtovníctva, z ktorého Peter Zvara pri vypracovaní konečnej správy vychádzal. Konštatoval, že odvolateľ nemôže niesť zodpovednosť za prípadnú stratu či zničenie dokladov, ktoré nastali po skončení výkonu jeho funkcie a odovzdaní dokladov nasledujúcemu správcovi. Ďalej namietal výšku príjmov konkurzu, uvedenú v konečnej správe, keďže iba výška príjmov konkurzu počas výkonu funkcie správcu odvolateľom bola vyššia, ako údajná celková výška príjmov. Mgr. Peter Zvara uvádza, že výšku príjmov prevzal zo správ predchádzajúcich správcov (napriek tomu, že na inom mieste uvádza, že tieto správy neboli predchádzajúcimi správcami predložené vôbec) po oprave zjavných chýb v počítaní, pričom nie je zjavné, akým spôsobom prišiel k tomu, ktoré z položiek predstavujú „zjavnú chybu v počítaní“ ani dôvod takéhoto zaradenia. Poukázal na to, že v priebehu výkonu svojej funkcie správcu priebežne oznamoval a preukazoval súdu výšku príjmov konkurzu a nasledujúci správca nie je oprávnený bez relevantných dôkazov tvrdiť, že tento príjem nebol dosiahnutý vôbec napríklad iba na základe názvu položky v správe/účtovníctve alebo, že ide o „zjavnú chybu v počítaní“. Ďalej namietal aj výšku základu odmeny, keď ako základ pre jej stanovenie súd prvej inštancie stanovil sumu získanú speňažením nehnuteľností, avšak odvolateľ preukázateľne speňažil aj hnutelné veci a pohľadávky a svojou činnosťou získal do konkurznej podstaty ďalšie peňažné prostriedky. Konečnú správu označil aj za neúplnú, keďže sa v nej správca nevysporiadal s uplatnenou pohľadávkou proti podstate. Uplatnenie pohľadávky na doplatenie odmeny správcu sa nachádza aj v správe odvolateľa o speňažení majetku, ktorá je prílohou konečnej správy, napriek tomu súd schválil konečnú správu, v ktorej Mgr. Peter Zvara uvádza, že neevduje žiadne neuhradené pohľadávky proti podstate, ktoré vznikli po ustanovení predkladateľa správy do funkcie správcu. Uplatnená pohľadávka sa nenachádza ani v zozname neuhradených výdavkov

veriteľov - pohľadávok proti podstate evidovaných D.. P. P.. Výslovil názor, že aj v prípade, ak správca považuje pohľadávku za nedôvodnú a neuzná ju, je povinný ju zaradiť do zoznamu neuznaných pohľadávok. So zreteľom na uvedené označil konečnú správu za neúplnú, keďže neobsahuje ustanovenie o neuznaní uplatnenej pohľadávky proti podstate a táto nie je uvedená ani v zozname neuhradených pohľadávok proti podstate. Ďalej súdu vytýkal, že vo výroku rozhodnutia neurčil výšku odmien jednotlivých správcov. Z odôvodnenia nie je zjavné akým spôsobom bola určená výška odmeny jednotlivých správcov, súd sa vo svojom odôvodnení odvoláva len na listinu „Spôsob výpočtu odmeny správcov v konkurze DANUBIAPRINT, a.s.“ predloženú v konaní Mgr. Petrom Zvarom. Mgr. Peter Zvara ako správca v konkurze nie je oprávnený konštatovať, koho zavinením nebol konkurz ukončený skôr. Toto tvrdenie označil za pochybné aj s ohľadom na to, že konkurz pokračoval ďalších 16 rokov po skončení výkonu funkcie odvolateľa a stále nie je právoplatne skončený. S poukazom na ustanovenie § 9 vyhl. č. 493/1991 Zb. súd môže rozdeliť odmenu v konkurze viacerým správcom činným v konkurze, ale za podmienok stanovených v zákone a vyhláske, nie z dôvodu podozrenia z porušenia akejkoľvek povinnosti predchádzajúcim správcom. Vychádzajúc z vyhlásky základ pre určenie výšky odmeny predstavuje suma, ktorá bola získaná speňažením konkurznej podstaty. V prípade, ak by sa posudzoval rozsah činnosti vedúcej k speňaženiu majetku, nie je možné uvažovať o priznaní časti odmeny príslušajúcej D.. H. nasledujúcim správcom. V prípade, ak by sa posudzovala výlučne dĺžka činnosti správcu, mali by nárok na časť odmeny aj nasledujúci správcovia. Z účelu zákona o konkurze a vyrovnaní však vyplýva, že podmienka dĺžky činnosti sa musí vykladať v spojení s rozsahom činnosti a v spojitosti s majetkom, ktorý bol predmetom speňaženia. Poukázal na úmysel zákonodarcu vyjadrený v § 6 vyhlásky č. 493/1991 Zb., podľa ktorého je odmena správcu stanovená na základe jeho činnosti a úspechu pri speňažovaní majetku, pričom žiadnu časť odmeny neviaže na iné činnosti resp. výsledky činnosti. Z logického výkladu § 9 vyhlásky vyplýva, že odmena sa rozdelí, ak sa o speňaženie príslušného majetku pričínili viacerí správcovia (napr. jeden zo správcov začne predaj nehnuteľnosti a druhý ho dokončí), D.. P. P. ani Mgr. Peter Zvara však nemali žiaden podiel na speňažovaní nehnuteľnosti a iného majetku počas obdobia výkonu činnosti odvolateľa. Spôsob výpočtu Mgr. Petra Zvaru, ktorého výsledky prevzal súd s miernou úpravou vo svojom rozhodnutí, označil za nelogický, nemajúci žiadnu oporu v zákone. Ďalej uviedol, že neexistuje právny dôvod na vrátenie sumy 92.612,75 € do konkurznej podstaty odvolateľom. Poukázal pritom na uznesenia NS SR sp. zn. 3Obo/4/2018 ako aj sp. zn. 1MObo/4/2008. Nesúhlasil s názorom súdu prvej inštancie vyjadreným v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, keď opatrenie o súhlase na vyplatenie zálohy na odmenu správcu považoval za úpravu vedenia konania. Namietal, že súd prvej inštancie nesprávne používa pojem „záloha na odmenu správcu“, keďže zákon používa pojem „predbežná odmena“. Konštatoval, že opatrenia, ktorými súd určil výšku predbežných odmien odvolateľa, nie je možné považovať za uznesenia, ktorými sa iba upravuje vedenie konania, nakoľko nimi súd rozhodoval o právach a povinnostiach účastníkov konania. Zdôraznil, že vydané opatrenia sú tak právoplatné a súd už nemôže rozhodnúť o predbežne poskytnutej odmene inak.

5 Vo vyjadrení k odvolaniam predchádzajúcich správcov Mgr. Peter Zvara uviedol, že ako správca nemá právo spochybňovať činnosť a výkon funkcie ani jedného z predchádzajúcich správcov. Rovnako nespochybňuje tú skutočnosť, že konkurzný súd v priebehu konkurzu opatreniami schválil vyplatenie preddavkov na odmenu správcu D.. H., pričom zrejme vychádzal z predkladaných správ. V súvislosti s námietkami odvolateľov ďalej uviedol, že zo správ, predložených D.. H. (ktoré následne prevzal aj D.. P. do svojej správy zo dňa 22. januára 2008) nie je možné zistiť aký zisk bol dosiahnutý pri prevádzke podniku úpadcu a príjmy ani nie sú štruktúrované a jednoznačne rozdelené medzi príjmy dosiahnuté speňažením majetku úpadcami a príjmy dosiahnuté inou činnosťou správcu. Poukázal na to, že niektoré položky, uvádzané v časti príjmy alebo výdavky konkurznej podstaty za obdobie výkonu funkcie správcu D.. H., označil za nepreskúmateľné aj konkurzný veriteľ TIKKA INVESTMENTS LIMITED. Uviedol, že ako správca zodpovedá za obdobie výkonu funkcie od prevzatia agendy od predchádzajúceho správcu D.. P. a ako predkladateľ konečnej správy môže obdobie výkonu funkcie iných správcov len podpísať, vychádzajúc z jemu dostupnej dokumentácie. V súvislosti s námietkou D.. H., že pri predložení konečnej správy súdu v zozname pohľadávok proti podstate mal uviesť ako pohľadávku proti podstate D.. H. vyčíslený nárok na doplatenie odmeny uviedol, že sa domnieva, že D.. H. nedisponuje žiadnou pohľadávkou proti podstate, pretože pohľadávka proti podstate ešte nevznikla.

Poukázal na to, že ustanovenie § 31 je v ZKV, systematicky zaradené až v časti Rozvrh (§ 30 a nasl.), teda až po ustanovení § 28 (nároky oddelených veriteľov) a § 29 (konečná správa). Ďalej uviedol, že jedine súd má právo rozhodnúť, či správcom nárokovaná odmena je vyčíslená správne a preto sa domnieva, že až na základe schválenia odmeny súdom vzniká správcovi pohľadávka proti podstate, ktorú je možno uspokojiť aj v priebehu konkurzu t. j. ešte pred splnením rozvrhu a uspokojením veriteľov úpadcu. So zreteľom na uvedené má za to, že vyčíslením nároku na odmenu správcu D.. H. nevznikla žiadna pohľadávka proti podstate. Navyše ju označil za premlčanú. V súvislosti s rozhodnutím sp. zn. 5Obo/188/2006, na ktoré poukazyval D.. H. uviedol, že sa nejedná o posúdenie skutkovo alebo právne rovnakej veci. V súvislosti s ďalším rozhodnutím sp. zn. 3Obo/4/2018, na ktoré poukázal D.. H. uviedol, že v uvedenom rozhodnutí sa najvyšší súd s už vyplatenými preddavkami a ich výškou nezaoberal. Poukázal na rozhodnutie sp. zn. 1MOBdo/4/2008, v ktorom sa najvyšší súd stotožnil s dovolacími dôvodmi generálneho prokurátora a zaujal záväzné odmietavé stanovisko k spôsobu, ktorým súd schválil vyplatenie preddavku na odmenu správcu formou opatrenia. So zreteľom na uvedené vyjadril aj nesúhlas s tvrdením D.. P., že správca môže uspokojovať svoju odmenu kedykoľvek v priebehu konkurzného konania ako pohľadávku proti podstate. Vyplatenie preddavku na odmenu D.. P. nemá žiadnu oporu ani v ZKV a ani v žiadnom inom právnom predpise. Záverom vyslovil názor, že postup D.. P. nie je možný konvalidovať tým, že pohľadávku na vyplatenie odmeny za výkon funkcie správcu, ktorá vznikne (až) právoplatným rozhodnutím súdu, či už v konečnej správe alebo v rozvrhu, správca následne započíta s pohľadávkou, ktorá (už) vznikla úpadcovi voči D.. P.. Takýto postup ZKV podľa jeho názoru výslovne neumožňuje.

6 K odvolaniam bývalých správcov sa vyjadril konkurzný veriteľ OZETA NEO, a.s. Uviedol, že uprednostňuje ukončenie konkurzu pred ďalšími súdnymi spormi a preto nepodal odvolanie. Postup správcu Mgr. Zvaru, ktorý za základ pre výpočet odmeny za obdobie výkonu funkcie správcov D.. H. a D.. P. použil len výnos zo speňaženia nehnuteľností, označil za správny. Za nedôvodné považoval aj nesúhlas D.. H. s prerozdelením odmeny v prospech zvyšných dvoch správcov. Nesúhlasil s tým, že všetky opatrenia súdu, na základe ktorých boli vyplatené preddavky na odmenu správcu D.. H., je možné považovať za zákonné, minimálne opatrenie zo dňa 28. marca 2002 a opatrenie zo dňa 9. septembra 2003 boli vydané v čase, kedy už bolo účinné novelizované znenie vyhlášky č. 493/1991 Zb., ktoré vyplatenie odmeny nad rámec celkovej sumy 10.000.000 Sk nepripúšťalo. Poukázal na znenie vyhlášky č. 493/1991 Zb. v znení vyhl. č. 398/2001 Z.z. platnom od 8. októbra 2001, podľa ktorého platí, že preddavky, ktoré boli priznané po prijatí vyhl. č. 398/2001 Z.z. a presahujú najvyššiu hodnotu odmeny podľa § 7 ods. 1 vyhlášky č. 389/2001 Z.z. účinné od 29. septembra 2001 sa nevracajú.

7 V ďalšom vyjadrení zo dňa 14. marca 2019 D.. H. zotrval na všetkých svojich vyjadreniach uvedených v odvolaní. Uviedol, že je zrejme, že v prípade konkurzov s viacerými správcami súdy pri rozhodovaní o odmene postupovali rôzne a pri zohľadnení špecifik jednotlivých konkurzov rozhodli aj o rozdelení odmeny tak, že ako určujúce kritérium vzali dĺžku výkonu funkcie jednotlivých správcov, najmä ak dĺžka výkonu funkcie zodpovedala priebehu speňažovania majetku a náročnosti jeho speňažovania. Vyslovil názor, že takýto postup bez ďalšieho nie je možné použiť v tomto konkurre, v ktorom sú tak markantné rozdiely v speňažovaní majetku z pohľadu úspešnosti speňažovania, ako aj z pohľadu náročnosti výkonu funkcie, že jeden zo správcov speňažil cca 99% majetku podliehajúceho konkurzu a prevádzkoval podnik úpadcu a ďalší správcovia speňažili každý cca 0,5% majetku podliehajúceho konkurzu a podnik úpadcu neprevádzkovali. Na správcu po začatí konkurzu a pri prevádzkovaní podniku boli kladené nepomerne vyššie nároky a to časové, personálne aj odborné, ako na správcu ktorého činnosť spočívala prevažne v ukončení konaní, začatých predchádzajúcimi správcami. Uzavrel, že ak by mal znášať následky za údajné porušenie jeho povinnosti, je potrebné najskôr toto údajné porušenie presne špecifikovať a preukázať.

8 Najvyšší súd Slovenskej republiky po prejednaní odvolania podľa ustanovenia § 379 a § 380 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania, nakoľko nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 385 ods. 1 CSP), dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné zrušiť.

9 Podľa § 66b ods. 1 ZKV súd rozhoduje opatrením, ak ukladá správcovi povinnosť, pri dohliadacej

činnosti, ak rozhoduje o ustanovení opatrovníka a osobitného správcu, odmene opatrovníka, predbežnej odmene správcu, zbavení správcu mlčanlivosti, odmene likvidátora alebo ak dáva súhlas podľa tohto zákona.

10 Podľa § 29 ods. 1 ZKV správca podáva súdu správy o speňažovaní majetku z podstaty. Konečnú správu spolu s vyúčtovaním svojej odmeny a výdavkov predloží súdu po speňažení majetku z podstaty. Odmenu a výdavky vyúčtujú aj ostatní správcovia a zástupca správcu, ako aj tí, ktorých súd v priebehu konania zbavil funkcie správcu.

11 Podľa § 30 ods. 1 ZKV po právoplatnosti uznesenia o schválení konečnej správy a vyúčtovaní odmeny a výdavkov vydá súd rozvrhové uznesenie.

12 Z ustanovenia § 29 ZKV vyplýva, že až uznesením, ktorým schvaľuje súd konečnú správu, vyúčtovanie odmeny a výdavkov správcu je určená odmena správcu a schválené sú aj jeho výdavky. Odmeny vyplatené správcom na základe právoplatných opatrení, vydaných v zmysle § 66b ods. 1 ZKV, tak ako to vyplýva aj zo znenia tohto ustanovenia, sú rozhodnutiami o predbežnej odmene, sú zúčtované v rámci konečnej správy ale o výške celkovej odmeny a výdavkov správcu v konkurze rozhoduje súd až uznesením v zmysle § 29 ods. 4 ZKV. Odvolací súd sa preto stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že právoplatné opatrenie, ktorým súd rozhoduje o vyplatení predbežnej odmeny správcu (zálohy na odmenu správcu) nepredstavuje zákonnú prekážku pre určenie celkovej výšky odmeny, ktorá je ako súčasť konečnej správy predmetom schvaľovania konkurzným súdom, bez ohľadu na jej zálohové vyplatenie. So zreteľom na uvedené nepovažoval odvolací súd námietku odvolateľa D.. D. H. za dôvodnú. Odvolateľ D.. H. poukazoval na uznesenie NS SR sp. zn. 1MOBdo/4/2008 zdôrazňujúc, že v ňom najvyšší súd v odôvodnení konštatoval, že opatrenie je formou súdneho rozhodnutia, nakoľko ide o procesný úkon súdu v konkurznom konaní, ukladajú sa ním povinnosti a rozhoduje sa ním o právach, má náležitosti ako iné súdne rozhodnutie, doručuje sa a na opatrenie sa primerane použijú ustanovenia o uznesení. Odvolací súd poukazuje na odôvodnenie uznesenia NS SR sp. zn. 1MOBdo/4/2008 (č. 1. 11 uznesenia), kde NS SR poukazuje na iné konanie vedené pod sp. zn. 2MOBdo/2/2007, v ktorom vyslovil názor, že opatrenie vydané v rámci zákona č. 328/1991 Zb. je takým rozhodnutím, ktoré týmto mimoriadnym opravným prostriedkom možno napadnúť, keďže riadnym opravným prostriedkom ho napadnúť nemožno. Právny záver súdu prvej inštancie o nemožnosti napadnutia opatrenia odvolaním (bod 10. odôvodnenie napadnutého uznesenia) zodpovedá názoru NS SR vyslovenému vo vyššie uvedených súdnych konaniach. Odvolací súd poukazuje aj na konštatovanie generálneho prokurátora v mimoriadnom dovolaní (konanie vedené pod sp. zn. 1MOBdo/4/2008 č. 1. 4 odôvodnenia uznesenia), že aj keď súdy podľa ustanovenia § 66b ZKV rozhodujú o predbežnej odmene správcu, zákon ani vykonávacía vyhláška predbežnú odmenu resp. nárok na jej vyplatenie neupravujú (absentuje hmotnoprávne ustanovenie). Vychádzajúc z uvedeného, nepovažoval ani odvolací súd vydané opatrenia o predbežne poskytnutej odmene za zákonnú prekážku brániacu súdu rozhodnúť o celkovej odmene správcov inak. Samozrejme, že už vyplatené predbežné odmeny musia byť v konečnom dôsledku riadne zúčtované v konečnej správe.

13 Odvolací súd je zhodne so súdom prvej inštancie toho názoru, že z citovaného § 66b ZKV nepochybne vyplýva, že o vyplatení predbežnej odmeny správcu rozhoduje súd opatrením. V nadväznosti na uvedené sa ani odvolací súd nestotožnil s námietkou D.. P. P., že ZKV nepodmieňuje poukázanie zálohy (preddavku) na odmenu správcu z účtu úpadcu vydaním opatrenia konkurzného súdu. Aj odvolací súd považoval postup D.. P. P. pri poukazaní záloh na odmenu D.. H., síce na základe riadneho vyúčtovania ale bez opatrenia súdu, ako aj jemu samotnému, za nezodpovedajúce ustanoveniam ZKV. D.. P. P. v odvolaní ďalej namietal, že z celkovej sumy 30.000 €, ktorú mu súd prvej inštancie uložil vrátiť do konkurznej podstaty, sumu 20.000 € poukázal, ako v tom čase činný správca úpadcu, ako zálohu na odmenu výkonu funkcie správcu D.. H., a preto sa domnieva, že povinnosť vrátiť sumu nemala byť uložená v celom rozsahu jemu ale sčasti D.. H.. Odvolací súd dal za pravdu odvolateľovi, že z odôvodnenia napadnutého uznesenia síce vyplýva dôvod, vzhľadom na ktorý súd prvej inštancie rozhodol o vrátení predmetnej sumy do podstaty, nie je však z neho zrejme, z akého

právneho dôvodu neuložil povinnosť D.. P. vrátiť iba časť ale mu uložil vrátiť celú sumu 30.000 €, hoci 20.000 € riadne obdržal D.. H., skutočnosť ktorá nie je v konaní sporná.

14 Odvolateľ D.. H. označil v odvolaní konečnú správu za neúplnú, nakoľko sa v nej správca nevysporiadal s uplatnenou pohľadávkou proti podstate a to ním uplatneným nárokom na doplatenie odmeny správcu. D.. H. už v námietkach voči konečnej správe o speňažovaní majetku a o vyúčtovaní odmeny a výdavkov správcu zo dňa 9. mája 2017 konštatoval, že tvrdenie predkladateľa konečnej správy (str. 35 správy), že neeviduje žiadne neuhradené pohľadávky proti podstate, ktoré vznikli po jeho ustanovení do funkcie, zavádzajú súd. Z tohto dôvodu konečnú správu ako neúplnú navrhol neschváliť. Na pohľadávku proti podstate, ktorú predstavuje druhá časť odmeny, poukazoval D.. H. aj na pojednávaní dňa 13. júna 2018. Vychádzajúc z obsahu napadnutého uznesenia dospel odvolací súd k záveru, že sa súd prvej inštancie skutočne s uvedenou námietkou D.. H. nevysporiadal. V súvislosti s uvedenou námietkou existencie pohľadávky proti podstate D.. H. na podporu správnosti jeho názoru poukázal na uznesenie NS SR sp. zn. 5Obo 188/2006. Odvolací súd zhodne so správcom konkurznej podstaty úpadcu uvádza, že v uvedenom konaní sa nejedná o posúdenie skutkovo alebo právne rovnakej veci, nakoľko sa najvyšší súd síce zaoberal pohľadávkou proti podstate, túto si však neuplatnil správca konkurznej podstaty ale tretia osoba za poskytovanie právnych služieb.

15 Pokiaľ D.. H. v súvislosti s preddavkami na odmenu poukazoval na uznesenie NS SR sp. zn. 3Obo/4/2018, vychádzajúc z obsahu odôvodnenia tohto uznesenia, odvolací súd je toho názoru, že otázku vrátenia sumy, ktorú predstavujú už vyplatené preddavky na odmenu správcu nad rámec vyčíslenej odmeny odvolací súd v konaní vedenom pod sp. zn. 3Obo/4/2018 konkrétne, výslovne neposudzoval.

16 D.. H.alej namietal, že z odôvodnenia nie je zrejmé, akým spôsobom bola určená výška odmeny jednotlivých správcov. Súd prvej inštancie ohľadom námietok o určení výšky odmien jednotlivých správcov konštatoval, že je nutné mať na zreteli, že odmena správcu v konkurznom konaní je koncipovaná za jeho činnosť komplexne, teda za činnosť od vyhlásenia konkurzu po jeho zrušenie po splnení rozvrhového uznesenia. V súvislosti s viacerými správcami uviedol, že nemožno požiadavku tých, ktorí nespeňažovali majetok úpadcu odmietnuť s tým, že u nich sa nedá odmena určiť. V súvislosti s tým poukázal na § 9 vyhlášky. Odvolací súd sa s týmto názorom súdu prvej inštancie stotožňuje. Speňažovanie konkurznej podstaty sa uskutočňuje v určitom úseku konkurzného konania, a preto pre rozdelenie konkurznej odmeny nemôže byť jediným kritériom príjem do podstaty získaný jednotlivými správcami (porovnaj napr. uznesenie NS SR sp. zn. 5Obo 44/2011). Pri určení pomeru odmeny za výkon funkcie jednotlivých správcov je potrebné prihliadnuť na dĺžku doby ich činnosti, na celkový charakter konkurzu, jeho náročnosť, rozsah a úroveň ich činnosti, vymáhanie pohľadávok v súdnych konaniach a exekúciách a pod. Pri tak dlho trvajúcim konkurznom konaní aj odvolací súd považuje za správne, keď súd pri rozhodovaní o rozdelení odmeny posúdi, či niektorý zo správcov bol v konkurznom konaní nečinný, či postupoval v konaní v súlade so zákonom, či zavinił neprimerané predĺženie konkurzného konania. Odvolací súd však dal za pravdu odvolateľovi D.. H., že z obsahu odôvodnenia nie je možné posúdiť správnosť výšky odmeny priznanej jednotlivým správcom, keď súd prvej inštancie podrobne neodôvodnil priznanie odmeny a to nielen z pohľadu speňaženého majetku podstaty ale všetkých ďalších konkrétnych okolností rozhodných pre určenie odmeny jednotlivých správcov.

17 Odvolací súd sa stotožnil aj s ďalšou námietkou odvolateľa D.. H., týkajúcou sa výšky príjmov konkurzu, ktorá bola aj súčasťou ním podaných námietok voči konečnej správe. Nakoľko sa súd prvej inštancie s jednotlivými D.. H. uvádzanými, rozpornými údajmi, ktoré obsahuje konečná správa, dôsledne nezaoberal a námietky o nekorektnosti, či neprehľadnosti konečnej správy neakceptoval z dôvodu, že odvolatelia nesú svoj podiel zodpovednosti na stave účtovníctva, z ktorého predkladateľ

vychádzal, odvolací súd dospel k záveru, že v tejto časti napadnuté uznesenie nezodpovedá požiadavkám na riadne a preskúmateľné odôvodnenie. Odôvodnenie rozhodnutí súdov tvorí súčasť spravodlivého súdneho procesu a zodpovedá základnému právu na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

18 Po preskúmaní napadnutého uznesenia konkurzného súdu odvolací súd dospel k záveru, že konkurzný súd vo veci schválenia konečnej správy o speňažení majetku z konkurznej podstaty a vyúčtovaní odmeny a výdavkov rozhodol predčasne, bez riadneho zistenia skutkového a právneho stavu, pričom jeho rozhodnutie nie je dostatočne odôvodnené, čo zakladá vadu konania spočívajúcu v tom, že postupom konkurzného súdu došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pričom tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom (§ 389 ods. 1 písm. b/ CSP). Z uvedeného dôvodu najvyšší súd napadnuté uznesenie konkurzného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie podľa § 391 ods. 1 CSP. Úlohou konkurzného súdu v ďalšom konaní bude preskúmať námietky predchádzajúcich správco (odvolateľov), tieto riadne vyhodnotiť v odôvodnení rozhodnutia s uvedením, z ktorých relevantných dôkazov vychádzal pri ich posúdení vo vzťahu k určení základu pre výpočet odmeny správco konkurznej podstaty a následne výšky tejto odmeny, pričom je potrebné, aby svoje rozhodnutie riadne a presvedčivo odôvodnil.

19 O trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci (§ 396 ods. 3 CSP).

20 Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné dovolanie (§ 419 CSP a contrario).